

[Oluf Pedersen.]

telse, som svarer til 50 øre pr. brød, når det for forbrugerne eller statskassen kun kommer til at dreje sig om 10 øre.

Der stod i fjor, at tilskuddet ville blive 92 mill. kr., hvis man ingen lov vedtog. Så vedtog man en kornlov og skrev i bemærkningerne, at hvis denne kornlov blev gennemført — og det skete altså —, så ville statens udgift falde med 36 mill. kr. 36 mill. kr. fra 92 mill. kr. giver 56 mill. kr. Så skrev man yderligere i bemærkningerne i fjor, at når man gennemførte en ordning med hvedeafgift, ville statens udgifter falde med mindst 16 mil. kr. Hvis man trækker 16 mill. kr. fra 56 mill. kr., giver det 40 mill. kr. (*Elgaard*: Det kan vi regne ud!). Det kan man regne ud, men kan det ærede medlem hr. Elgaard så også regne ud, hvorfor i alverden det, efter at man har fortalt, at det ville blive 40 mill. kr., viser sig, at det ikke bliver nedgang fra 92 mill. kr. til 40 mill. kr., men en stigning fra 92 til 98 mill. kr.? Kan det ærede medlem hr. Elgaard regne det ud? (*Elgaard*: Nej!) Så faldt nok tåren. Jeg synes, man må have en forklaring på, hvordan det har kunnet lade sig gøre.

Nu ved jeg godt, at den højtærede minister siger: ja, men de 98 mill. kr. er for finansåret. Ja, hvis den højtærede landbrugsminister ville give som begrundelse for, at en udgiftsnedgang var blevet mindre end beregnet, at det var finansåret, så kunne jeg forstå det, men at kornordningen, der gav en lavere pris ved køb af korn, skulle give en stigning, det fremgår virkelig ikke heraf. Nu ved jeg nok, at den højtærede minister siger, at der er sket en stigning i forbruget på 10 pct., men det kan heller ikke være nok til forklaring. Jeg må bede om, at vi får oplysning om, hvordan det hænger sammen, for vi kan aldrig tro på, hvad regeringen skriver i bemærkningerne til lovforslag fremover, hvis bemærkningerne bare er noget, man sidder og gætter sig til, hvad der forøvrigt er noget, der tyder på de er.

Vi har jo denne besynderlige ordning med forbud mod opfodring. Nu har jeg hørt i dag — det blev foreslået af det ærede medlem hr. Tesdorpf —, at der skal fastsættes en højere straf for at fodre brødkorn op. I fjor sagde man, at der slet ikke blev fodret noget op. Man indrømmer det nu. Mener ministeren, at det er forsvarligt at oprettholde en ordning, som fører til ødselhed og i mange tilfælde utvivlsomt en ødselhed, som også er en overtrædelse af loven? Det er ikke al ødselhed, som er lovovertrædelse, det må man på den anden side erindre,

men denne ødselhed giver som resultat, at man må købe mere rug i udlandet og, efter hvad ministeren oplyste, betale den med en pris helt op til 90 kr. pr. td. Denne dyre rug, betalt med 90 kr. pr. td., fører man så her til landet, og når den så kommer hertil, så bager man den, og det koster brændsel og arbejde o. s. v. Resultatet er, at næringsværdien falder noget, og så fodrer man brødet op. Har man råd til det? Man kan ikke opretholde en sådan ordning. Den fører til ødselhed, den fører til dyr import af brødkorn. Mener den højtærede landbrugsminister, at det er forsvarligt?

Jeg har stillet ministeren spørgsmålet før, og så har ministeren svaret, at når jeg ikke vil være med til lovforslaget, så har han i grunden ingen pligt til at svare. Det synes jeg er en dårlig begrundelse, men jeg skal gerne gøre ministeren den indrømmelse, at hvis ministeren gav den rigtige forklaring, kunne det være, at der var mange, der ikke ville være med. Det er vel forklaringen på, at ministeren ikke vil svare. Jeg er bange for, at der måske var så mange, der ikke ville være med, at han ikke kunne få loven igennem. Det ville være naturligt, om det var sådan. Det er en lov, hvorom man både fra regeringspartierne og regeringens side siger, at den er uhensigtsmæssig, og selv den ærede ordfører for det radikale venstre siger, at der her er noget, der skal klares — og det skal jo klares i udvalget. Jeg ville have hørt med større interesse, om det ærede medlem ville give en anvisning her.

Med hensyn til det omtrykte forslag, der forhøjer afregningsprisen på mælk, vil jeg gerne fremhæve, at en ting er ophævelse af bindingen, men noget andet er, at man forhøjer priserne, beholder bindingen og så giver statstilskud til nedsættelse af den forhøjede pris. Et sådant statstilskud, det ved man utvivlsomt, kommer ikke alene forbrugerne tilgode, men det fordeles mellem forbrugere og producenter, virker også som et tilskud til producenterne. Hvordan denne fordeling er, afhænger selvfølgelig i høj grad af forholdene, men det virker som en fordeling mellem de to, for det er jo givet, at når man giver tilskud til nedsættelse af prisen, så forøger det uvilkårligt forbruget, fordi det er billigere at købe. En sådan ordning synes jeg er urimelig.

Jeg vil gerne tilføje med hensyn til mælken, at det er hævdet overfor mig fra sagkyndig side, at mæketilskuddet, som man giver, slet ikke betyder en lavere pris for forbrugerne, men det betyder en højere ejendomspris på de ejendomme, der ligger i nærheden af de store byer med det store mælkeforbrug.